

MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

d'una homilia de l'abat SEBASTIÀ M. BARDOLET

Fidels a la pregària. La pregària és l'ànima de la vida del cristià. Una comunitat que no prega, un cristià que no prega, jo no sé fins a quin punt els podríem aplicar el qualificatiu de cristians. Per al creient és completament necessari aquest contacte filial, amical, fratern —si voleu— amb Déu. El Déu llunyà que sempre tenim a prop, el sentim al nostre costat per la pregària. El sentit de presència de Déu, que tot cristià ha de posar en cada moment de la seva vida, el reviu d'una manera important en la pregària. La pregària ha de ser l'ànima i, al mateix temps, el fruit de la nostra caritat (que és el primer de tot).

Una de les millors coses que podeu fer quan veniu a Montserrat és pregar. Preguar amb tota la comunitat de monjos i de fidels, o pregar en el silenci de la vostra intimitat. «Montserrat, un lloc de pregària», pot ser un bonic eslògan. Però no n'hi ha prou. És un desig que tots portem al cor i que vosaltres, pelegrins i devots de Maria, feu realitat cada dia, convençuts que la vostra vida de cristians té necessitat d'aquestes estones de sinceritat, d'esplai espiritual, d'intimitat amb aquell que ho sap tot, que ho perdona tot, que estima tothom sense excepció. Com el fill s'adreça al pare, com l'amic parla amb l'amic, nosaltres sentim la necessitat de posar-nos tal com som a la presència de Déu per tal de donar-li gràcies, una vegada més, per la seva immensa glòria, pel do de la resurrecció de Jesucrist, i perquè ens ha volgut fer fills seus. I, si això li ho podem dir en la pregària litúrgica, tots junts, és tota l'Església que llavors prega amb nosaltres i en nosaltres.

Formant un sol cor. Si la nostra pregària no ens portés a l'amor de germans, seria una pregària estèril. És en l'oració on ens trobem i sentim més germans. Tots som iguals davant de Déu. Tots preguem al mateix Déu i Senyor. Això és garantia i condició perquè entre nosaltres hi hagi una autèntica caritat, una veritable comunió. La comunitat que prega, sentint-se un sol cor, està forjant i enfortint els seus llaços de comunió fraterna, que és el distintiu dels deixebles de Jesús, tal com ell va dir: «En això coneixeran que sou deixebles meus, si us estimeu de veritat».

Amb Maria la mare de Jesús. Moltes vegades en la vostra pregària us heu dirigit a la Mare de Déu, sobretot amb l'oració de l'Ave Maria, aquella pregària tan entranyable i tan recomanable, treta de l'evangeli i de la tradició eclesial, que de ben petits la mare ja ens va ensenyar. Però hi ha una altre pregària molt enriquidora i plena de sentit: és la pregària amb Maria. Ens ajuntem a la pregària que Maria fa al Pare o al seu Fill, i podem participar de la relació intensa amb Déu que ella, mare nostra i mare de Jesús, viu en la seva pregària.

Nosaltres preguem amb Maria. Però també Maria prega amb nosaltres, i es fa seves les nostres pobres paraules i les nostres intencions, i s'ajunta a la nostra petitesa —que no li és pas estranya—, i tot ho ofereix al Pare, com a gran Intercessora que és, perquè Ell obri meravelles en tots nosaltres, com les va obrar en ella mateixa. Si, quan preguntes, penses que Maria prega amb tu, com ho feia al cenacle amb els apòstols, la teva pregària pot prendre colors molt intensos i profunds, i molt agradables al cor de Déu.